

Единакът, добре се заслонил, наблюдава, брой, може би, всяка моя крачка.

ЕДИНАКЪТЪ е вълк.

Знаменит вълк.

Името му се носи по цялата област на Горна Марица и Самоковския Искър. Със трепет и проклетия се изговаря това име по всички села и отъ всички пастиви. Прокълнат сякаш, ненавиздан и прокуден от самит вълци, той скита по гори и долини, по села, колиби и кошари, дебне, напада и граби всякога самъ самичък. За това му е и дадено името Единак. Като сжиснички разбойникъ при всяки подвигъ той

влага и нова хитрина. За да разполага съ стадото, той най-напредъ едно по едно довършва кучетата. Ако го подгонятъ и попадне въ незнаен край, за да намъри бързо стадо овци или кози, качва се на нъкой чукаръ, извива високо нъколко пжти и щомъ се обадятъ отъ нъкъде кучета, той вече знае къде е стадото; тръгва и обмисля плана си, откъде и какъ да започне.

Не само на добитъкъ и кучета налита тоя хищникъ: напада и хора. Първиятъ пжтъ той се хвърлил върху жена, която само съборилъ на земята и отминалъ безъ даже да отвори и устата си. Другъ пжтъ се нахвърлил възъ единъ селянинъ, захапалъ и откъсналъ му долната устна и избъгалъ.

Попададъ е нъколко пжти въ засади и стрелянъ, но напрасно. Отнасялъ си кожата цяла и невредима. Хащалъ се е и въ капанъ, но само съ крайчеца на предната дъсна нога, изтървалъ се и оздравѣлъ съ едно леко накуцване и сега.

Така си остана непобедимъ, макаръ че и азъ съмъ му стрелялъ два пжти и като не го улучихъ, убедихъ се, че не му е писано да умре отъ моята пушка и престанахъ да мисля за него.

Ето, че сега е пакъ нъкъде на пжта ми. Тая сутринъ горския стражаръ му е стрелялъ и Единакътъ пакъ благополучно си е отнесълъ кожата, изглежда, съ едно малко одраскване нъкъде въ опашката.

Навлизахъ вече въ най-тъсното мѣсто на долината. Рътлинитъ отъ дветъ страни сж

гористи и високи до толкова, че билата имъ не се виждатъ и като че се стремятъ да се слѣятъ и ме притиснатъ. Макаръ че горе високо слънцето още багри върховетъ на дърветата съ коситъ си лжчи, тука е вече настъпилъ вечерниятъ сумракъ. Рѣката се проверя между гранитнитъ балвани и едва се вижда да се чернѣ въ сѣнкитъ посрѣдъ навяната дебела прѣспа.

Въ снѣга, край водата, попаднахъ на една твърде загадъчна следа. Колкото и да се взирахъ изъ нея, не можахъ да отдѣля каква да е стѣпка отъ животно или човѣкъ. Нѣщо се бѣ отърколило далеко горе отъ височината, спрѣло тука, а

на лице нищо нѣмаше. Като че пълненъ набитъ човалъ бѣ търкалянъ по снѣга. Най-после намѣрихъ една капчица кръвъ въ размития отъ водата снѣгъ и това ми подсказа какво е ставало туку.

Веднага потеглихъ нагоре все по водата, като стѣпахъ по камънитъ. На естотина крачки стигнахъ Самодивската скала, която стърчеше самотна въ самия прощепъ на долината и гукъ трѣбваше да се отбия влѣво за да я обходя.

Туку брѣгътъ е изровенъ и високъ близо 1 метъръ и тъкмо що се наехъ да се изкача въ самото ми лице лѣзна неприятната миризма на хищникъ!

Подъ самия мене, въ високия брѣгъ, виѣше задната половина на единъ грамаденъ вълк.

— Единакътъ!

Познахъ го. Той берѣше душа. Едва се довлѣкълъ до тука съ преднитъ си крака, безъ да може да прибере и заднитъ, които безпомощно увиснали съ дългата опашка.

Кримката на горския стражаръ най-после турна край на това чудовище.

Изкачихъ се на брѣга и заставахъ на нъколко крачки предъ него. Той ме видѣ, понадигна глава и страшно ме изгледа съ помжтѣлитъ си и гаснещи очи, а устата му, покрити съ кървава пѣна, помръдваха, като че мълвѣха нѣкакво проклятие.

— За кожата ли идешъ? — сякашъ питаше той. — Добре, вземи я.

Никифоръ П. Филиповъ

